DAN TĂRCHILĂ

TEATRU

FRUMOASA MIREASĂ A GHIDULUI

Comedie cotidiană

PERSONAJELE

GHIDUL, un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, înalt, bine făcut, mai degrabă slab decît gras, poartă pălărie elegantă de fetru, pardesiu pe mînă.

FEMEIA, frumoasă și, mai cu seamă, fermecătoare, înaltă, are ceva de felină în mers, e fardată puternic, poartă un deux-pièces în carouri, poșetă mare.

ȘOFERUL, între cincizeci și cincizeci și cinci de ani, privire vioaie, sinceră, deschisă, are reacții prompte și exagerate : de uimire, bucurie, indignare etc. ; poartă uniformă și șapcă.

DECORUL

Interiorul ruinelor unei cetăți medievale, reprezentînd un obiectiv turistic. Ziduri dărîmate, vegetație care încearcă să le acopere ici și colo ; o bucată lungă de marmură sau din piatră, cine știe cum ajunsă lîngă un zid, poate juca rolul unei banchete.

Lumină puternică de după-amiază, apoi, către final, se lasă seara.

Șoferul, singur, pe bancheta de piatră. Cu șapca aruncată pe ceafă, cu haina pe umeri, descheiat la gulerul cămășii, tocmai desface un mic pachet în care e un sandviș.

ȘOFERUL *(vorbind singur)*: Pe căldura asta, nu-i recomandabil să-ți iei decît pîine cu unt sau cu brînză. Salamul prinde miros. Cu untul mai merge, se topește, dar poți să-l mănînci. *(Continuă mîncînd.)* E... manjabil, cum zice ghidul... Nu știu ce-o fi avut azi toată ziua... De cînd am plecat cu autocarul din oraș. Nici cu turiștii n-a prea stat de vorbă, el care... le vorbește pînă se-neacă. Ce-i mai turuie gura, oho !... L-o fi durînd capul... sau vreo măsea... sau cine știe ce-o fi avînd... *(Apoi, cu orgoliu.)* Cel mai bun ghid din cîți am cunoscut ! D-aia-i și apreciat. Directoru-ăl mare, că doar l-am auzit cu urechile mele, e făcut praf ! Îl laudă peste tot. *(Mușcînd din sandviș, cu un gest de apreciere.)* Zău că-i bun așa, topit ! Intră în pîine și-i dă gust. *(Apoi.)* La urma urmei, ce mi-oi fi bătînd eu capul să aflu ce l-a apucat azi de n-a stat de vorbă cu turiștii ? S-o fi plictisit și el, la o adică. Și, la urma urmei, e treaba lui ! *(Concesiv și amical.)* Trea-ba-lui : *(Cînd dă să muște iar din sandviș, rămîne cu gura căscată privind spre unul din zidurile din fața lui, unde a apărut Femeia.)*

FEMEIA *(surîzînd amuzată de uimirea Șoferului)*: Bună ziua !

ŞOFERUL *(fisticit de tot, în timp ce își înfășoară grăbit în hîrtie ceea ce i-a rămas din sandviș)*: Bună zi... bună ziua!

FEMEIA *(venind lîngă el)*: Nu te deranja, te rog. Îmi dai voie? *(Se așază pe bancheta, privindu-l tot timpul amuzată.)*

ŞOFERUL: Căutați... adică, aveți întîlnire cu cineva... aici?

FEMEIA: Dumneata ești șoferul autocarului din șosea?

ŞOFERUL: Da, eu. Am venit cu turiști. Aveți vreo pană? Pot să vă ajut cu ceva?

FEMEIA: A, nu, mulțumesc.

ŞOFERUL: Credeam că ați rămas în pană... Ce mașină aveți?

FEMEIA *(scoate un pachet cu țigări din poșetă)*: Fumezi?

ŞOFERUL: Nu, m-am lăsat. Demult. Cred că am vreo zece ani de cînd... sau chiar unsprezece, mă rog, e mult...

FEMEIA *(aprinzîndu-și o țigară)*: Ești un bărbat simpatic.

ŞOFERUL *(luat pe neașteptate, ca un licean)*: O, doamnă...

FEMEIA: Ai succes la femei, sînt sigură.

ŞOFERUL *(cu falsă modestie)*: E!

FEMEIA: Cîți turiști ai în autocar?

ŞOFERUL *(zăpăcit de întrebarea căzută ca din senin)*: Ce-ați spus, doamnă?

FEMEIA: Te-am întrebat cîți turiști ai în autocarul dumitale.

ŞOFERUL: Treizeci și unu. Cu noi doi, treizeci și trei. *(Explicîndu-i.)* Cu mine și cu ghidul adică.

FEMEIA: Aha!

ŞOFERUL: A, e un ghid, dacă l-ați cunoaște!... Vorbește trei limbi ca pe apă: franțuzește, englezește și nemțește. O rupe și italienește puțin. Cum credeți că s-ar înțelege cu atîtea nații de turiști cîți vin la noi?!

FEMEIA: Frumoasă meserie. Mi-a plăcut întotdeauna.

ŞOFERUL: Cum, și dumneavoastră...?

FEMEIA : A, nu, nu, tocmai... Am vrut să spun că mi-au plăcut totdeauna ghizii. Îi ador !

ȘOFERUL *(scoțîndu-și pieptul în afară, ca semn de orgoliu)* : Ghidul de pe autocarul meu e un tip, să știți !

FEMEIA *(tot ca din senin, ca mai înainte)* : Vreun incident pe drum ?

ȘOFERUL *(din nou căzut din lună)* : Incident ? Ce incident ?

FEMEIA : Te-ntrebam și eu așa, ca să-njghebăm o discuție. Dacă nu te deranjează să stai de vorbă cu mine, firește.

ȘOFERUL : Vai, doamnă, pentru mine e o... e o...

FEMEIA *(venindu-i în ajutor)* : O plăcere, vrei să spui, nu ?

ȘOFERUL : Da, asta, ați ghicit.

FEMEIA : Ești foarte drăguț.

ȘOFERUL : Dacă vreți să vă-ntoarceți în oraș și n-aveți cu ce, puteți merge cu noi, cu autocarul.

FEMEIA : Foarte amabil... *(Apoi.)* Va să zică, n-ați avut nici un incident pe drum. De obicei, la drumurile lungi, ți se-ntîmplă destule neplăceri cu pasagerii. Căldură, miros de benzină, oboseală, dacă-i vine vreunuia rău, mai trebuie să oprești, apoi, pînă-i urci din nou în autocar, pierzi o mulțime de timp.

ȘOFERUL : Slavă cerului, am avut noroc de turiști ca lumea ! Sînt un norocos de felul meu !

FEMEIA : Tineri ? Aceștia de acum ?

ȘOFERUL : Toți !

FEMEIA : Cei mai în vîrstă îți dau mai multă bătaie de cap. Inima.

ȘOFERUL : Inima ?

FEMEIA : Fac crize de inimă. *(Apoi.)* Spui că n-ai avut azi pe nimeni cu o criză cardiacă ?

ȘOFERUL *(intrigat)* : Nu, doamnă, n-am avut așa ceva ! Și nici nu-mi doresc angarale d-astea. E o pacoste să ai bolnavi în autocar. Se duce, oa să zic așa, dracului toată excursia ! *(După ce femeia se ridică, cu regret necamuflat.)* Plecați ?

FEMEIA : Vreau să fac o plimbare prin împrejurimi.

ȘOFERUL : Sînteți singură ? *(Apoi repede.)* Singură cu mașina ? Vreau să spun, o conduceți dumneavoastră ?

FEMEIA : E o regiune foarte frumoasă.

ȘOFERUL : N-ați mai fost pe-aici ?

FEMEIA : Rămîi cu bine ! Și mulțumesc pentru informații.

ȘOFERUL *(începînd să-i dea explicații)* : Dacă o luați pe acolo, pe sub stînca aia...

FEMEIA : Mă descurc eu.

ȘOFERUL : Cum doriți. Noi mai întîrziem vreun ceas... turiștii, pînă se adună, trece vremea, dacă doriți... doar dacă nu sînteți cu vreo mașină... altfel, la dispoziție...

FEMEIA : Foarte gentil.

ȘOFERUL : Am să claxonez înainte de plecare, de trei ori, scurt. Știți, în cazu-n care vă-ndepărtați prea mult de șosea...

FEMEIA *(amuzată)* : Bine, voi fi numai urechi. La revedere !

ȘOFERUL *(plecarea ei îl zăpăcește și mai mult)* : Sărut mîna, doamnă.

FEMEIA *(înainte de a ieși)* : Și, poftă bună ! Nu ți-ai terminat sandvișul.

ȘOFERUL : A, da ! E cu unt... știți, salamul se strică pe căldura asta, d-aia... *(Dar femeia a ieșit. Șoferul se oprește deodată și realizează că s-a purtat ca un caraghios, sieși.)* Dobitocule ! E cu unt, nu ? Salamul se strică, nu ? *(Ștergîndu-și cu mîna fruntea de sudoare și fluierînd admirativ, cu privirile pe urmele femeii.)* M-a năucit !... Una ca asta te bagă-n păcat !... *(Fluieră din nou.)* Ce trup !... Ce ochi !... Șarpe !... Și singură, pe deasupra ! Și tu o inviți în autocar ! Mare prost mai ești !... Ce-o fi rîzînd ! Zău că merit ! Dar și ea ! Exemplar de expoziție, elită, unicat ! *(Înciudat la culme pe el însuși.)* Și eu, hm !... E cu unt ! *(Gest teatral de disperare.)* Îmi vine să-mi trag palme ! Pumni ! *(Geamăt de neputință.)* Mmm !

(Intră ghidul. Are gulerul cămășii descheiat, cravata cu nodul lăsat în jos pe piept.)

GHIDUL *(abătut, absent, nu observă agitația Șoferului)*: Aici erai ?

ȘOFERUL *(sărind în fața lui)*: Ghici pe cine am văzut ?

GHIDUL: Pe cine ?

ȘOFERUL *(triumfător)*: Pe cea mai frumoasă femeie din lume !

GHIDUL *(neluîndu-i în seamă entuziasmul)*: Azi a fost caniculă. De-ar veni seara. Căldura mare mă sufocă.

ȘOFERUL: M-a găsit mîncînd, închipuiește-ți !

GHIDUL: Cine te-a găsit mîncînd ?

ȘOFERUL: Cea mai frumoasă femeie din lume !

GHIDUL: Cea mai frumoasă femeie din lume nu există. Pînă seara, ar fi lințată de celelalte.

ȘOFERUL: Uite, de cînd umblăm amîndoi cu turiștii prin țară, nici eu, ca șofer, nici dumneata, ca ghid, n-am întîlnit o femeie ca asta. Exemplar de expoziție, elită, unicat ! De pus în vitrină !

GHIDUL *(cu o undă de interes)*: Chiar așa ?

ȘOFERUL: Și singură pe deasupra, unde mai pui ?!

GHIDUL: Singură ?

ȘOFERUL: Ți-am vîndut vreodată gogoși ? Eu am ochi, domnule, nu-mi scapă nimic. Nici un accident de circulație în treizeci și cinci de ani, așa că poți să mă crezi. Cum nu se poate mai frumoasă și mai singură ! *(Ghidul face o mică grimasă de durere, în timp ce-și duce mîna sub haină, în dreptul inimii.)* Ce ai ? Azi n-ai prea fost în formă.

GHIDUL *(încercînd să pară indiferent, dar nereușind)*: Și ce voia ? Femeia aia... ce voia ?

ȘOFERUL *(făcînd haz)*: Ha-ha-ha ! Parcă te interesează, nu ? Nu mi-a spus ce voia. În plimbare. A trecut întîmplător.

GHIDUL: Întîmplător... pe-aici... singură... la treizeci de kilometri de oraș ! Să fim serioși !

ȘOFERUL: Cu siguranță că e cu vreo mașină prin apropiere.

GHIDUL *(mai mult pentru el)*: Nu e nici una pe șosea, afară de autocarul nostru.

ȘOFERUL: Că n-o fi venit pe jos treizeci de kilometri !

GHIDUL *(cu interes ascuns)*: Și... ce-ați discutat?

ȘOFERUL: Fleacuri, nici nu-mi amintesc ce, de una, de alta, mă rog, ca atunci cînd n-ai ce vorbi. *(Aducîndu-și din nou aminte.)* Dar frumoasă! Prima-ntîi! Pentru mine, frumusețea la femeie e ca prostia la bărbați: o vezi imediat, nu-i nevoie să-ți bați capul. Cînd a apărut... uite acolo... am simțit un fior prin șira spinării, de sus pînă jos, apoi altul, de jos pînă sus, uite-așa. *(Își îndoaie o mînă la spate, arătînd cum i-a străbătut fiorul șira spinării.)* Păcat c-a plecat.

GHIDUL: Unde?

ȘOFERUL: N-a spus unde. Dacă te-ai fi grăbit, aveai ce vedea. Ai fi făcut ochii cît cepele.

GHIDUL *(se așază pe bancheta; cu un sentiment de ușurare)*: Mai bine că s-a dus.

ȘOFERUL: Dacă n-ai văzut-o!

GHIDUL *(cu o iritare bruscă)*: Mai bine c-a plecat!

ȘOFERUL: Mie, unuia, îmi pare rău.

GHIDUL: Să nu-ți pară!

ȘOFERUL *(mirat de ieșirea Ghidului)*: Nu ești în toate apele, văd cu. Nu știu ce-i cu dumneata. Nici cu turiștii n-ai prea fost în vervă azi. Am dreptate?

GHIDUL: Ai.

ȘOFERUL: Și-așa, tot nu te-ascultă decît doi, trei. Nu mai au răbdare s-ajungă, și cînd ajung la un castel sau la o cetate, umblă cu tranzistorii după ei, cu urechea la meci. *(Apoi, văzîndu-l pe Ghid cu mîna dusă din nou în dreptul inimii și făcînd o grimasă de durere.)* Te doare ceva? De ce ții mîna la piept?

GHIDUL: Puțin... inima. Trece. A fost și tare cald astăzi.

ȘOFERUL *(cu o tresărire)*: Inima, zici?

GHIDUL: Ei, da, și ce-i cu asta?

ȘOFERUL: Cînd te-a apucat? Pe drum, în autocar?

GHIDUL: Ai băgat de seamă? Și ce te holbezi la mine? Trece, ți-am spus. Nu-i prima dată.

ȘOFERUL (mai mult pentru el): Ce ciudat!... Al dracului de ciudat! Va să zică, chestia cu incidentul... n-a fost...

GHIDUL : Ce tot mormăi acolo ? „Ciudat... incident", cam bați cîmpii.

ȘOFERUL : Știi ce m-a-ntrebat femeia care-a fost aici ? Dacă n-am avut vreun incident pe drum.

GHIDUL : Ce incident ?

ȘOFERUL : Asta am zis și eu : ce incident ? Zice, de exemplu, cineva căruia să-i fie rău... o criză de inimă.

GHIDUL *(teribil, sărind de pe bancheta)* : Ceee ?

ȘOFERUL : Întocmai, ca să vezi ce i-a trecut prin cap să mă-ntrebe !

GHIDUL *(înlemnit un timp, apoi încet, ca un obsedat)* : Înseamnă că ea e !

ȘOFERUL : Care... ea ?

GHIDUL *(privind în jur cu teamă)* : M-a găsit... M-a căutat și mi-a luat urma... O fi-ntrebat la hotel... cu siguranță că de la hotel știe încotro... Ăia de-acolo cunosc traseul nostru, nu ?...

ȘOFERUL *(după cîteva clipe, privindu-l cu o mare admirație)* : Cum, pe dumneata te caută ? D-aia spunea că i-au plăcut totdeauna ghizii ! Cîți bărbați n-ar vrea... ! Formidabil !... Felicitările mele !

GHIDUL *(care a intrat de-a dreptul în panică)* : A spus că se-ntoarce ?

ȘOFERUL : N-a pomenit de-ntoarcere. A plecat, și gata. *(Ghidul a luat o hotărîre : să fugă. O pornește în goană pe lîngă șofer, dar acesta îl prinde de mînecă, oprindu-l.)* Unde fugi ?

GHIDUL *(zbătîndu-se să scape)* : Lasă-mă !... Nu trebuie să dea de mine. *(Reușește să scape din mîna șoferului și s-o ia la goană, dar după cîțiva pași e prins din nou și imobilizat.)*

ȘOFERUL : Oprește-te, omule !

GHIDUL : Asta e obrăznicie, să m-apuci de haină... poți să mi-o și rupi. Ce te-amesteci dumneata în treburile mele ? Asta e obrăznicie. Te lovesc, să știi, dacă nu-mi dai drumul !

ȘOFERUL *(dîndu-i drumul)* : Tot n-ai unde să te-ascunzi. E mai bine să rămîi, ascultă-mă pe mine. Aici

nu mai vine, după ce-a fost o dată și nu te-a găsit. *(Apoi cu stupoare.)* Dar să fiu al dracului dacă pricep de ce fugi !

GHIDUL : Poate că ai dreptate... Aici nu se mai întoarce, sau e mai puțin probabil...

ȘOFERUL : Ți-am spus doar. Ca bombele : unde cade una, nu mai cade alta.

GHIDUL : N-am vrut... vorbele alea de-adineauri... Nu știu ce m-a apucat... Scuză-mă. Nu știu ce m-a apucat să strig la dumneata.

ȘOFERUL : Nu mă supăr eu pentru atîta lucru.

GHIDUL : Mă ierți, nu ?

ȘOFERUL : Eu te-am simțit totdeauna ca pe un prieten, deși sînt doar un șofer, iar dumneata cunoști atîtea limbi... colindăm de-atîția ani drumurile, amîndoi... îmi ești ca o rudă, d-aia mi-am și permis... *(Apoi.)* Dar tot nu pricep. Fug femeile după dumneata, și taci ca un pește ! Bravo, domnule ghid, bravo ! *(Privindu-l admirativ.)* La uită-te cu cine merg eu alături pe autocar de... de cîți ani lucrăm împreună ?

GHIDUL *(fourte tulburat)* : De cinci.

ȘOFERUL : De cinci ani, merg alături cu bărbatul căutat de cea mai frumoasă femeie din lume, că de bătut, le bate pe toate : femeie din cap pînă-n picioare ! Ce glezne ! Căprioară ! Statuie, domnule ! Dar nu din astea cu picioarele strîmbe și groase de prin parcuri, ci din alea vechi, de marmură, pe care le arăți dumneata turiștilor în muzee. De cînd o cunoști ?

GHIDUL *(gest vag)* : Mai de mult... de cîțiva ani.

ȘOFERUL : Și să nu sufli o vorbă !

GHIDUL : Fug tot timpul să nu mă găsească... să nu mă ajungă.

ȘOFERUL : Uite ce-i, mie ori îmi vorbești ca lumea, să te-nțeleg, ori renunț să mai stau de vorbă.

GHIDUL : D-aia m-am și făcut ghid, ca să colind toată țara și să nu stau mult timp într-un singur loc. Mă eschivez mai ușor ; azi într-un oraș, mîine în altul, mi se pierde urma. *(Apoi.)* Nu ținem legătura decît prin scrisori. Dealtfel, tot prin corespondență ne-am și cunoscut.

ȘOFERUL *(hîtru)*: Copii n-aveți? Nu m-aș mira să-i fi făcut printr-o carte poștală. Îi scrii, să zicem, în ianuarie că vrei un băiețel cu păr buclat și ochi albaștri, i-l comanzi adică, și în septembrie primești răspuns că totul e-n ordine și să te prezinți la maternitate să-ți vezi copilul. Ce zici? Simplu de tot. N-ai probleme! Ce să te mai obosești? *(Rîde cu poftă.)*

GHIDUL *(cu gravitate, ca și cum și-ar povesti sieși)*: Mă pomenesc într-o dimineață cu o scrisoare... Că vrea să mă cunoască — înțelegi? —, că ține mult să mă cunoască.

ȘOLERUL: Mă rog, nu te puteai arunca în brațele unei necunoscute, habar n-aveai cum arată, aici îți dau dreptate. Dar după aia?

GHIDUL: Chestiunea se pune altfel. Eu știu ce vrea de la mine, și pentru că știu...

ȘOFERUL: Și pentru că știi...?

GHIDUL: Fug de ea.

ȘOFERUL: În definitiv, ce vrea?

GHIDUL *(după un timp)*: Să fiu al ei.

ȘOFERUL: Aha! Să te lege pentru totdeauna!

GHIDUL: Da.

ȘOFERUL: Cam pretențioasă, nu găsești?

GHIDUL: Cam.

ȘOFERUL: Deși nu văd cine s-ar da în lături, chiar cu riscul ăsta... *(Apoi.)* Și cînd a început... asaltul, ca să zic așa?

GHIDUL: Cu prima scrisoare. A urmat a doua. Apoi a treia, apoi multe, una după alta, sute de scrisori!

ȘOFERUL: Și le citești pe toate, ai timp?

GHIDUL: Pe unele de cîte două, trei ori.

ȘOFERUL: E ceva de capul lor?

GHIDUL: Mă trezesc noaptea și recitesc cîte una la-ntîmplare. Le port cu mine în valiză, peste tot. Dorm cu ele strînse în jurul meu pe pat.

ȘOFERUL *(echivoc)*: În loc s-o ai pe ea, ai scrisorile! *(Apoi.)* Mie unuia să nu-mi ceri să citesc scrisori, nici să le scriu. Mai bine-mi dai una-n cap.

GHIDUL : E meșteră la scris. Habar n-ai.
ȘOFERUL : Pun pariu că e la toate ! *(Rîde încet.)*
GHIDUL *(fără să-l privească, ca și cum s-ar jena să-l întrebe)* : Și zici că e... frumoasă ?
ȘOFERUL : Excepțională, exemplar de... *(Dar se oprește deodată, contrariat.)* Cum adică : „zici" ?
GHIDUL : N-am văzut-o... niciodată.
ȘOFERUL : Îți bați joc de mine ?! Cum să n-o cunoști, din moment ce... ?
GHIDUL : Nu ne-am întîlnit pînă acum, n-am dat ochii unul cu altul, dacă-ți poți închipui una ca asta. Ne știm doar... de la depărtare. Atît.
ȘOFERUL *(explodînd)* : Dar e nemaipomenit ! Și dacă nu te cred ? Fugi de-aici, domnule, nu te crede nimeni !
GHIDUL : În toate scrisorile îmi scrie că e frumoasă, nu urîtă.
ȘOFERUL : Și nu te-a mințit, pe onoarea mea că nu te-a mințit. Dar... mă uit la dumneata și nu-mi cred auzului. Cum, domnule, doar așa... prin scrisori ?
GHIDUL : Ești singurul care afli taina asta din viața mea.
ȘOFERUL : Singurul, nesingurul, să n-o mai spui la nimeni, dacă nu vrei să fii luat drept... ce s-o mai ocolesc ?... drept nebun. Eu, să zicem că te cred, mă rog, te cunosc, mă cunoști, treacă de la mine, nu cade cerul, dar altul nu-nghite, poți să fii sigur. Și de ce te-ar crede ? În definitiv, chiar și eu, nu ?
GHIDUL : Nu mă crezi ?
ȘOFERUL *(concesiv)*: *Cum să nu ?! (Apoi.)* Dar de ce, domnule, de ce ? *(Așteptînd un răspuns, care însă nu vine).* Stai ! Știu de ce ! Va să zică, ești din ăla, celibatar convins. Așa-i ? În definitiv, nu faci nici un rău nimănui. Deranjează pe cineva ? Nu ! Superi pe cineva ? Nu !
GHIDUL : Ba, de supărat... mă tem că da.
ȘOFERUL : Cine ce are cu treburile dumitale personale ? Haida-de ! Ești liber să trăiești cum te taie capul.
GHIDUL *(după o tăcere)* : Trăiește undeva, în Vrancea, o bătrînică bună, care împlinește anul ăsta optzeci și doi de ani : mama... mama mea. De vreo douăzeci

de ani, și-a urcat în podul casei străchinile și linguri-
rile pregătite pentru înmormîntare, ca să fie împăr-
țite la oameni cînd o muri. Mi le arată, cînd mă duc
pe-acasă. Mă suie în pod și mi le-arată, strînse toate
într-un colț și acoperite cu un ștergar. Ei bine, tot-
deauna îmi spune că va muri cu o singură părere
de rău : că nu m-am însurat. Nu mă are decît pe
mine și ar fi vrut să... mă rog, rostul meu, casa mea,
cum zice ea. E singura ei amărăciune.

ȘOFERUL *(vădit impresionat)* : Poate că ar trebui, măcar
așa, de formă... să-i promiți.

GHIDUL : Dacă ai ști ce nuntă visează pentru mine !
Acolo în sat, la noi.

ȘOFERUL : Biata bătrînică !

GHIDUL : E visul ei. Ar alege-o duminică pentru nuntă,
o duminică de septembrie cu soare bun și cald ca o
pîine — sînt chiar vorbele ei —, cu toți bărbații îm-
brăcați în ițari albi și cu femeile în catrințe, ca la
sărbătorile cele mari.

ȘOFERUL *(prins cu totul)* : Tiii ! Ca-n basme !

GHIDUL : Și eu cu mireasa, în fruntea satului, pe ulița
mare, cu mama lîngă mine, plîngînd. Fiindcă așa
spune dînsa, că la nunta mea are să plîngă, ca toate
mamele.

ȘOFERUL *(după cîteva clipe, luînd o hotărîre)* : Uite ce-i,
eu o aduc aici pe femeia de-adineaori și, cînd ai s-o
vezi, pariez că te-nsori.

GHIDUL *(ca trezit la realitate, sare)* : Nu, să nu faci una
ca asta !

ȘOFERUL *(atitudinea Ghidului îl face să izbucnească în
rîs)* : Ori ți-e teamă de lanțuri, ori la loc comanda !

GHIDUL *(jenat parcă de ieșirea lui)* : Dacă e să mă gă-
sească... pînă la urmă... *(După o mică tăcere, ca pen-
tru el, dar destul de tare.)* Nici unul nu poate scăpa
de ea.

ȘOFERUL *(deconcertat)* : Cum... nici unul ? E din aia...
cu mai mulți ?

GHIDUL *(venindu-i parcă greu să mărturisească)* : Da...
Cu mulți... Cu toți !

ȘOFERUL *(sincer indignat, cu brutalitate)*: Atunci e o tîrfă!

GHIDUL *(ca și cum n-ar fi de acord cu el, dar nevoind să-l contrazică din politețe)*: Într-un fel.

ȘOFERUL *(înfierbîntat din ce în ce)*: Își dădea ochii peste cap, oho!... am băgat de seamă, că nu-s prost. Auzi: cu toți! Puteai să-mi spui de la început. Și-ți mai scrie și scrisori! Are școală, domnule, școală-naltă! Pe una din asta n-o poți ocoli. Doar să fugi cît te țin picioarele, ca de dracu! E un record, ascultă-mă pe mine, e un record că ai scăpat de ea atîția ani.

GHIDUL *(ar vrea să închidă discuția)*: Eh!

ȘOFERUL: Ai să scapi și-acum. Pe cuvîntul meu! Te scap eu. Ce, nu mă crezi în stare? O trag pe sfoară, cum nici prin cap nu-i trece. Nici dumitale nu-ți trece, măcar că știi atîtea limbi. Am un plan, să rămînă cu gura căscată cînd și-o da seama că te-a pierdut printre degete. Auzi dumneata: sute de scrisori, și, pe de altă parte, cu toți! Tîrfă, asta e, o tîrfă!

GHIDUL: Zău, n-are rost...

ȘOFERUL: Îi mai iei și apărarea!? Ei, lasă, dacă nu i-o place! Bine că mi-ai spus. Puteam să cred cine știe ce despre dumneata, că fugi, adică, de femeia asta frumoasă — că de frumoasă, e, nu-mi iau vorba! —, că fugi din vreo pricină oarecare sau mai știu eu ce, aud și eu atîtea, fel de fel, dracu să-i pieptene!... Dar acum, că am aflat cum stă chestia... *(Își freacă mîinile satisfăcut.)* Bun, va să zică, e-n ordine! O lăsăm cu buza umflată și, după aia, bai, bai, porumbițo, să ne cauți poimarți, a doua pe dreapta, Europa! Ei, ce zici? *(Ghidul, între timp, s-a așezat pe banchetă cu obrajii în palme și cu coatele pe genunchi.)* Curaj, omule! Ce dracu, sîntem bărbați, trebuie să ne ajutăm între noi. Uite, eu am scăpat de multe femei în viața mea și nu știu, zău, dacă altul în locul meu nu s-ar fi ales cu cîte-o nebună d-asta pe cap. Am metodele mele verificate. Ce vrei, trebuie să ne apărăm! Altfel, ne mănîncă de vii. Ori n-ai încredere în mine?! Am eu moacă de prost?

GHIDUL *(absorbit în gîndurile lui)*: N-ai.

ȘOFERUL : Dă-mi mîină liberă. Spune-mi : scapă-mă de nebună !... și te scap. *(Așteptînd un răspuns.)* Ei, facem tîrgul ?

GHIDUL *(cu privirile în gol, după un timp, ca un obsedat)* : O iubesc.

ȘOFERUL *(ca ars)* : Ce ??

GHIDUL : Ca un nebun. O iubesc ca un nebun.

ȘOFERUL *(perplex)* : Pe cine, domnule ?

GHIDUL : Pe ea.

ȘOFERUL : Pe... cu scrisorile ?

GHIDUL : Da.

ȘOFERUL : Ce tot vorbești acolo ? Eu îmi scobesc mintea cum să fac să... și dumneata... Ei, nu, asta le-ntrece pe toate ! Puteai să-mi spui orice, că-ți place să mănînci gîndaci... sau că obișnuiești să dormi într-un picior... orice, și te-aș fi crezut, dar că o iubești ca un nebun... și, mă rog, pe cine ?... pe o femeie pe care n-ai văzut-o niciodată, ei bine, nu te supăra că ți-o spun de la obraz...

GHIDUL : O iubesc... O iubesc ca un nebun.

ȘOFERUL : Așa-mi trebuie, dacă nu-mi văd de treabă ! D-aia-i bine ca omul să... Uite pentru cine-mi storc eu creierii... Puțin respect, da, nu stricã, unul față de altul, că, la urma urmei, n-am nici un interes. O făceam din solidaritate bărbătească, să te scap de pacoste.

GHIDUL : Nu mai e nimic de făcut.

ȘOFERUL : Fiindcă nu vrei. Fiindcă n-ai încredere-n mine. Fiindcă ești slab. *(Văzînd că ghidul tace.)* Am înțeles : ți-a sucit capul. Și, mă rog, cum ți-a venit dintr-o dată ? Cum... te-a lovit, ca să zic așa ?

GHIDUL : Sînt al ei, orice aș face... Ajunsesem s-o presimt, chiar înainte de a-mi scrie... s-o adulmec... chestiune de timp, de așteptare, de răbdare... de curaj.

ȘOFERUL *(fierbînd)* : De curaj, te cred !

GHIDUL : Știu că o voi întîlni... Mi-e temă... Ard de dorința de a o vedea, totuși... E ca un farmec irezistibil, care mă atrage...

ȘOFERUL : Ei, poftim !

GHIDUL : Mi le-a furat pe toate : clipele, orele, zilele Ca o vrajă. Da, asta trebuie să fie : mi-e frică, pentru că n-o cunosc. Într-o noapte, mi s-a părut c-o aud cum mă strigă... Firește, n-avea cum să mă strige... Ce strigăt frumos ! Ca o chemare...

ȘOFERUL : Bine, domnule, nu mai pricep nimic...

GHIDUL : Un voiaj lung... alături de ea... să plecăm împreună adică... să-i simt parfumul înțepîndu-mi nările discret... tăcuți, unul lîngă altul...

ȘOFERUL *(privindu-l cu profundă dezamăgire)* : Ești pierdut, îmi pare rău, dar asta e. Dacă nu ești în stare... Ce să mai vorbim, te-a-mbrobodit ! Ești un mălai-mare, domnule, asta ești !

GHIDUL *(ridicîndu-se deodată în picioare, ciulind urechile într-o încordare extremă)* : Auzi ?

ȘOFERUL : Ce s-aud ?

GHIDUL : Pași.

ȘOFERUL : Ce pași ?

GHIDUL : Pașii ei !

ȘOFERUL : O fi vreunul din turiști. Și-apoi, n-aud nimic, nici un zgomot de nicăieri.

GHIDUL *(înfrigurat)* : Vine !

ȘOFERUL *(iritat)* : Vine, pe dracu ! Cine știe unde-o fi acum ! O fi plecat de mult de pe-aici.

GHIDUL *(după o mică tăcere)* : Aș vrea să te-ntreb ceva. Să nu te superi pe mine.

ȘOFERUL : Ei, na !

GHIDUL *(cu oarecare jenă, datorită modestiei)* : Știi, atunci — cînd a fost ? acum trei sau patru luni — cînd l-ai auzit pe directorul cel mare vorbind cu adjunctul despre mine...

ȘOFERUL : A, da.

GHIDUL : E adevărat... adică, n-ai înflorit nimic... cînd mi-ai spus a doua zi ce-au vorbit între ei ?... Că sînt unul dintre cei mai buni ghizi ?

ȘOFERUL : Cel mai bun dintre toți, adu-ți aminte, așa ți-am spus.

GHIDUL : Mă rog, cel mai bun, fie ! Astea au fost chiar cuvintele directorului ?

ȘOFERUL : Vorbă cu vorbă. Și că te-ar avansa într-un

post din centrală, dar că ești atît de deștept și cunoști atîtea lucruri, încît nu ar avea cu cine te-nlocui.

GHIDUL *(încîntat în sinea lui de cele auzite, ca și cum ar vorbi cu el însuși)*: In definitiv, e o profesiune să fii ghid! Să arăți altora lumea, adică să le-o explici, că de văzut o văd ei și singuri... E chiar o profesiune nobilă, generoasă... Dacă mă gîndesc bine, fiecare om e, într-un fel, un ghid... Sau ar trebui să fie *(După o pauză.)* Așa că mi-am făcut datoria față de oameni. Și sper, conștiincios... chiar cu oarecare talent. Mai ales că și directorul cel mare din centrală... Dacă ar fi vorbit cu mine de față... dar eu nu eram acolo, ca să-mi închipui doar că a vrut să fie amabil... mă rog, convenționalisme... *(Cu o mare convingere intimă.)* Da, da, mi-am făcut datoria. De fapt, asta am și dorit: să fiu ghid perfect. Să-i dau un sens... în sfîrșit, vieții, să-i dau... Să nu fi fost totul degeaba. *(Apoi, brusc, din nou cu atenția încordată la maximum.)* E pe-aproape!...

ȘOFERUL *(exasperat)*: Termină, domnule!

GHIDUL: Auzi-o!

ȘOFERUL: Ai halucinații, pe onoarea mea!

GHIDUL: Se-apropie!... Mă caută... *(Apoi, brusc, speriat.)* A, cravata!

ȘOFERUL: Ce mai e și cu cravata?

GHIDUL *(încercînd, fără să reușească, să-și încheie nasturele de la gulerul cămășii)*: Ajută-mă, te rog... Nu vreau să mă găsească... nu trebuie să mă găsească neglijent...

ȘOFERUL *(încheindu-i nasturele)*: Cine ți-o fi cusut nasturele...? E mai mare decît butoniera... Gata!

GHIDUL: Mulțumesc... Acum, cravata, te rog...

ȘOFERUL *(îi ridică nodul de la cravată pînă sus la guler)*: N-am văzut om mai apucat!

GHIDUL: Mai repede... te rog, mai repede!

ȘOFERUL: Te-ai fîstîcit de tot... Gata și cravata.

GHIDUL *(pipăindu-și nodul cravatei)*: Mulțumesc. Arăt bine?

ȘOFERUL *(amuzat și compătimitor)*: Ca un ginere!

GHIDUL: Zău?

ȘOFERUL : Dacă-ți spun !

GHIDUL *(pipăindu-și obrajii)* : De ras, m-am ras de dimineață, înainte de a pleca de la hotel. Mă rad în fiecare zi... știi, pentru ea.

ȘOFERUL : Ce să mai vorbim ?!

GHIDUL *(ciulind din nou urechile)*: N-o auzi nici acum ? *(Strigă.)* Sînt aici !

ȘOFERUL : Halal, o mai și strigă !

GHIDUL *(într-o stare de tensiune extremă)*: Vezi, vezi, ți-am spus, e pe-aproape. Cred că m-a auzit. *(Strigă iar.)* Sînt aici ! Sînt aici !

ȘOFERUL *(se aude claxonul autocarului, repetat și scurt, ca o chemare)* : Ne cheamă.

GHIDUL *(cu melancolie)* : Acum, toți turiștii s-au strîns în autocar. Ne claxonează. ca de obicei. Claxonul... De cîte ori !... *(Imitîndu-l pe Șofer.)* Ce facem, domnule ghid ? Nu plecăm ? *(Surîde amuzat)*. Hai, spune-mi, să mai aud o dată.

ȘOFERUL : Ce faoem, domnule ghid ? Nu plecăm ? Sîntem gata.

GHIDUL *(privindu-l liniștit, senin)* : Și eu.

ȘOFERUL : Atunci, hai să mergem !

GHIDUL : Nu cu autocarul, de data asta.

ȘOFERUL *(cu ciudă în glas)* : Doar n-ai să rămîi aici pe prăpăditele astea de ziduri ?!

GHIDUL : Plec și eu... în altă direcție.

ȘOFERUL : Fii serios, domnule ! Și turiștii ? Ce fac cu ei ? Cazare, masă, toate rămîn pe capul meu !

GHIDUL : O dată în viață îmi permit și eu o năzbîtie... un răsfăț... Te descurci singur în seara asta. Mîine telefonezi la centru și ceri un nou ghid pentru autocar.

ȘOFERUL *(uluit și enervat)* : Mă rog ! Și ce-am să le spun despre dumneata ?

GHIDUL : Că-mi dau demisia, scurt !

ȘOFERUL *(argument zdrobitor)* : Și cu pensia ? Pierzi pensia, domnule, nu te gîndești ?

GHIDUL : I-am promis doamnei mele că plecăm împreună, așa că, mîine, vrînd-nevrînd, lucrezi cu altul.

ȘOFERUL *(izbucnind)*: Altul ! Cine știe pe cine mi-or trimite. Cu dumneata mă obișnuisem, sînt ani, era altceva.
GHIDUL : Știu. Scuză-mă.
ȘOFERUL : Și chiar nu te-ntorci în oraș ?
GHIDUL : Călătoria mea începe de-aici, de pe banca asta.
ȘOFERUL : Pleci... plecați departe, adică amîndoi ?
GHIDUL : Cam.
ȘOFERUL : Cînd vă-ntoarceți ?
GHIDUL *(gest vag)*: Cine știe ? *(Apoi.)* Vreau să te rog ceva. Te sîcîie rugămintea mea, știu, dar pentru mine... Și-apoi, nici nu-i mare lucru.
ȘOFERUL *(amărît și plictisit de toată întorsătura lucrurilor)*: Ei !
GHIDUL : N-am timp să-i mai scriu mamei. Vrei să-i scrii în locul meu ?
ȘOFERUL : Mă rog, dacă dorești, dar nu pricep de ce n-ai timp.
GHIDUL : O carte poștală... două, trei vorbe...
ȘOFERUL : Ce să-i scriu ?
GHIDUL : Știu eu ?! Să vedem... Gîndește-te dumneata pînă mîine... Ceva ca din partea mea... orice... ai să vezi... *(Apoi, brusc.)* A, am găsit ! Cum nu mi-a trecut prin cap de la-nceput !?
ȘOFERUL : S-aud !
GHIDUL : Scrie-i... că m-am însurat ! *(Îi face cu ochiul, strengărește.)* Are să-i facă plăcere...
ȘOFERUL *(cu un gest larg cu mîinile)*: Așa ! Bravo, domnule, asta pune capăt la toate.
GHIDUL : Îi scrii ?
ȘOFERUL : Dacă ți-am promis. *(Apoi cu un gest de uimire)*: Nu-mi vine să cred. Mă uit la dumneata și... mă rog, treaba dumitale. Plec la autocar. *(Pleacă, dar se mai oprește înainte de a ieși)*: Poate te răzgîndești. *(Iese).*
(Se aud pași repezi, apoi intră Femeia și, oprindu-se, din fugă la intrarea în scenă, rămîne nemișcată, cu privirile ațintite asupra Ghidului. După cîteva minute începe să înainteze încet, surîzînd, pînă ajunge în fața lui ; se oprește foarte aproape de el, intim,

scoate o batistă dantelată din poșetă și-l șterge pe frunte de sudoare, vorbindu-i ca unui copil, cald și matern).

FEMEIA : Prostuțule !

(Ghidul o privește fără să clintească, cu respirația tăiată, ca fermecat. Zbuciumul anterior s-a transformat într-o liniște profundă. Femeia îi ia un obraz în palmă, cu un gest ocrotitor, în același timp de simpatie și de compătimire.) Ți-a fost frică, așa-i ?

GHIDUL : Puțin... *(Admirativ, pasionat)* Nu mi te-aș fi putut închipui niciodată !

FEMEIA : Și ai fugit atîția ani !

GHIDUL : Dacă aș fi știut !...

FEMEIA *(cu un ușor gest de cochetărie, dîndu-și capul pe spate)* : Ce să știi ?

GHIDUL : Cît ești de frumoasă ! *(Apoi.)* Cum ai dat de mine ?

FEMEIA : Ți-am luat urma.

GHIDUL : Din oraș ?

FEMEIA : Am trecut și pe la spital.

GHIDUL *(tresărind)* : Ai fost... acolo ?

FEMEIA : N-are rost să te mint. Mi-au arătat electrocardiograma.

GHIDUL : Deci... ai aflat. Ți-au spus că... e destul de grav, nu ?

FEMEIA : Medicii ăștia sînt niște ființe imposibile. Au pretenția să-nțelegi tot ce-ți explică ei. *(Apoi.)* Ai avut o criză pe drum, în autocar, nu ?

GHIDUL : M-am ținut tare, să nu se observe. Le-aș fi stricat tuturor buna dispoziție. *(Ducînd mîna la inimă.)* Mă doare încontinuu.

FEMEIA : Nu vrei să ne așezăm ? *(Se așează amîndoi pe banchetă unul lîngă altul).*

GHIDUL *(privind-o ca un îndrăgostit)* : Așa fugim, ca proștii, fără să știm de cine.

FEMEIA : De ce nu izbutiți să vedeți dragostea decît în începuturi ? Și sfîrșitul e tot dragoste. Totul e dragoste.

GHIDUL *(surîzînd la o amintire)* : Asta mi-ai scris-o mai demult, într-una din primele scrisori.

FEMEIA : Așează-ți capul în poala mea... *(Bărbatul se con-*

formează, ea îl mîngîie încet): Am să te mîngîi... și am să te legăn... ca să nu te doară. Pe unii îi sperie călătoriile.

GHIDUL *(parcă jenîndu-se să întrebe)*: Noi... cînd... pornim?

FEMEIA: Curînd.

GHIDUL: De data asta, faci tu pe ghidul. Eu am fost destul atîția ani. Și-apoi, vreau să fiu și eu turist, să privesc, să mi se spună, să n-am nici o grijă.

FEMEIA: Îți promit.

GHIDUL: Cunoști bine locurile pe unde vom ajunge, nu?

FEMEIA: Ca-n palmă!

GHIDUL: E un traseu fix... sau putem să...?

FEMEIA *(rîzînd ca de un copil)*: Putem să ri-l alegem!

GHIDUL: Asta-i bine... e chiar foarte bine. Îmi convine. Nu ghicești de ce. Sînt foarte curios — e o marotă de-a mea... mai de mult — sînt curios să știu ce e nebuloasa Andromeda, cum arată de aproape, adică. Aș vrea să mergem întîi acolo.

FEMEIA *(cu mirare naivă, amuzată de dorința Ghidului)*: Dar de ce Andromeda?

GHIDUL: Îmi place numele. Nu-i așa că sună frumos? Andromeda! *(Apoi.)* Mi-e frig.

FEMEIA: Fiindcă se lasă seara.

GHIDUL: E drum lung?

FEMEIA: Pînă unde?

GHIDUL: Pînă la Andromeda.

FEMEIA: O nimica toată: cîțiva ani lumină.

GHIDUL: Și de-acolo, știi unde vreau s-ajungem?

FEMEIA: Unde?

GHIDUL: În Carul Mare! Mor de curiozitate să văd dacă hodorogește cînd merge! *(Femeia rîde cu poftă. Ghidul rîde și el, dar încet, apoi continuă.)* Și apoi, direcția spre constelația Fecioarei!

FEMEIA *(ricanînd. cu prefăcută gelozie)*: A, a, a! Constelația Fecioarei!

GHIDUL: Ce e, draga mea?

FEMEIA: Mă faci geloasă! *(Izbucnesc amîndoi în rîs.)*

GHIDUL: E recomandabil să pleci la drum într-o stare de bună dispoziție, eu știu asta de la turiștii mei. O

glumă, două la suirea în autocar, și ai asigurată toată călătoria. *(Apoi.)* Ești o femeie minunată.

FEMEIA *(cu falsă respingere a complimentului)*: A !

GHIDUL : Fermecătoare !

FEMEIA : A, a !

GHIDUL : Unică !

FEMEIA : Asta da ! *(Apoi, după ce-l privește tăcută câteva momente)*: E timpul. N-are rost să întîrziem. Să ne urăm drum bun, plecăm !

GHIDUL : Sărută-mă !

FEMEIA *(îl sărută pătimaș, ținîndu-i capul între mîini, apoi)*: Acum ești al meu !... ești al meu !... ești al meu !

(Ghidul cade încet pe bancă, a murit. Se aude claxonul autocarului. Femeia îl mai privește un timp pe Ghid, apoi iese încet, liniștită, cu un surîs de-abia schițat pe buze. Prin altă parte, intră Șoferul alergînd).

ȘOFERUL : Ce faci, domnule Ghid, nu vii ? Sîntem gata de...

(Dar văzîndu-l nemișcat, amuțește cuprins de o bănuială cumplită, se apropie de Ghid, îl scutură încet cu mîna și își dă seama că e mort. Se aude iar claxonul.) Și-acum ce le spun turiștilor ?

CORTINA

1970